

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 364/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených spoločnosťou Kvasňovský & Partners | Advokáti s. r. o., Dunajská 2317/32, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miloš Kvasňovský, proti uzneseniam Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tpo 12/2022-323 z 22. februára 2022 a č. k. 1 Tpo 13/2022-330 z 22. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2022 (ďalej len „aktuálna ústavná sťažnosť“) domáhajú vyslovenia porušenia ich základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. V ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhujú, aby označené rozhodnutia všeobecného súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľov na nové konanie a priznal im tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: KRP-16/2-VYS-ZA-2021 zo 17. marca 2021 bolo začaté trestné stíhanie a v rámci neho uznesením z 2. júna 2021 vznesené obvinenie [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“) pre trestné činy porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 2 písm. a)

Trestného zákona a legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a 4 písm. b) Trestného zákona. Skutkový základ obvinenia spočíva v tom, že [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“) mal ako konateľ a spoločník spoločnosti DO-FERGI, s. r. o., v období od marca 2017 do novembra 2018 uzatvoriť a podpísať viacero kúpnych zmlúv, ktorými mal previesť nehnuteľnosti vo vlastníctve uvedenej obchodnej spoločnosti, pričom v kúpnych zmluvách ako účet predávajúceho mal uviesť súkromný účet sťažovateľa v 1. rade. Ďalej sťažovateľ v 1. rade ako konateľ a spoločník spoločnosti M-DOBAL, s. r. o., mal uzatvoriť a podpísať 24. novembra 2016 kúpnu zmluvu, ktorou mal previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti vo vlastníctve uvedenej obchodnej spoločnosti, pričom v kúpnej zmluve ako účet predávajúceho mal uviesť svoj súkromný účet. Následne mal realizovať prevody a výbery finančných prostriedkov z uvedeného účtu, ktorých cieľom malo byť nesprehľadnenie finančných tokov.

3. Z ústavnej sťažnosti tiež vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa pod ČVS: KRP-16/2-VYS-ZA-2021 zo 17. marca 2021 bolo začaté trestné stíhanie a v rámci neho uznesením z 2. júna 2021 vznesené obvinenie sťažovateľovi v 2. rade pre trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Trestnej činnosti sa sťažovateľ v 2. rade mal dopúšťať tak, že ako konateľ a spoločník spoločnosti DO-FERGI, s. r. o., v období od marca 2017 do novembra 2018 mal uzatvoriť a podpísať viacero kúpnych zmlúv, ktorými mal previesť nehnuteľnosti vo vlastníctve uvedenej obchodnej spoločnosti, pričom v kúpnych zmluvách ako účet predávajúceho mal uviesť súkromný účet sťažovateľa v 1. rade.

4. Uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 47 Tp 43/2021-96 z 5. júna 2021 bol sťažovateľ v 1. rade vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň nenahradil väzbu sťažovateľa v 1. rade alternatívnymi opatreniami. Uznesením okresného súdu č. k. 47 Tp 43/2021-110 z 5. júna 2021 (ďalej len „uznesenia okresného súdu“) bol sťažovateľ v 2. rade vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň nenahradil väzbu sťažovateľa v 2. rade alternatívnymi opatreniami. Sťažovatelia podali proti uvedeným uzneseniam okresného súdu sťažnosť. Uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tpo/36/2021-139 z 1. júla 2021 a uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo 37/2021-145 z 1. júla 2021 (ďalej len „uznesenia krajského súdu“) boli podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obe sťažnosti sťažovateľov zamietnuté.

5. Nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 571/2021 z 27. februára 2022 (ďalej len „nález z 27. februára 2022“) bolo konštatované porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru označenými uzneseniami krajského súdu, uvedené rozhodnutia boli zrušené a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, keď ústavný súd vyhovel v niektorých častiach ústavnej sťažnosti sťažovateľov podanej 11. augusta 2021 (ďalej len „pôvodná ústavná sťažnosť“).

6. Krajský súd následne uznesením č. k. 1 Tpo 12/2022-323 z 22. februára 2022 (ďalej len „namietané uznesenie krajského súdu č. 1“) a uznesením č. k. 1 Tpo 13/2022-330 z 22. februára

2022 (ďalej len „namietané uznesenia krajského súdu“) podané sťažnosti sťažovateľov znovu zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia predkladajú v aktuálnej ústavnej sťažnosti argumentáciou, v ktorej namietajú, že je vedené trestné stíhanie a ich vzatie do väzby nezákonné. V prvom rade poukazujú na to, že trestné činy, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, majú charakter tzv. návrhového trestného činu, u ktorého je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného, a teda trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, keď súhlas poškodeného nebol daný. Podľa vyjadrenia sťažovateľov žiadna z označených obchodných spoločností „*nedala súhlas na trestné stíhanie, nedala ho včas, nedala ho prostredníctvom osoby na to oprávnenej (oprávnenie sa v doterajšom priebehu nepreukázalo ani nezisťovalo), dokonca ani jedna s poškodených spoločností o vzniku akejkoľvek škody alebo jej výške nemala vedomosť*“. Podľa nich orgány činné v trestnom konaní začali iniciatívne riešiť domnelú škodu pri subjektoch, ktoré na danom postupe nemali akýkoľvek prejavovaný záujem. Vysvetľujú, že aj ústavný súd vo svojom náleze poukázal na tento nedostatok a zároveň potrebu po vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie vysporiadať sa s argumentáciou sťažovateľov, v ktorej títo poukazovali, že súhlas s trestným stíhaním nebol udelený platne. Sú tohto názoru, že v namietaných uzneseniach krajského súdu nebolo na uvedený záver ústavného súdu reflektované a krajský súd sa označenou okolnosťou nezaoberal. V aktuálnej ústavnej sťažnosti je sťažovateľmi takisto spochybňovaná relevantnosť dôvodov, o ktoré oprel krajský súd tzv. kolúznú väzbu sťažovateľa v 1. rade.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľov je tvrdenie o porušení ich práv v súvislosti s obmedzením ich osobnej slobody, a to v prvotnom štádiu pri rozhodovaní o ich vzatí do väzby, ktorú považujú sťažovatelia za nezákonnú a za nezákonné považujú aj vedené trestné stíhanie.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018). Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

10. Ústavný súd vo svojom náleze z 27. februára 2022, kde predmetom prieskumu bolo väzobné rozhodovanie o vzatí sťažovateľov do väzby, nevyhovel pôvodnej ústavnej sťažnosti sťažovateľov v plnom rozsahu, ale len parciálne, resp. v dvoch bodoch. V prvom rade ústavný súd v náleze z 27. februára 2022 zaviazal krajský súd vysporiadať sa s argumentáciou sťažovateľov, v ktorej spochybňovali platnosť súhlasu udeleného k ich trestnému stíhaniu, kde sťažovatelia tvrdili, že súhlas s trestným stíhaním udelil subjekt, ktorý na to nemal oprávnenie, a teda vedené trestné stíhanie je nezákonné. V druhom bode bol krajský súd v zmysle právneho názoru formulovaného v náleze z 27. februára 2022 ústavným súdom takisto zaviazaný náležite zdôvodniť existenciu konkrétnych skutočností zakladajúcich dôvodnú obavu z možných kolúzných aktivít sťažovateľa v 1. rade, predovšetkým v kontexte svedeckej výpovede špecifikovanej svedkyne, kde význam označenej výpovede spochybňoval sťažovateľ v 1. rade svojou argumentáciou, ktorá svedčí podľa sťažovateľa v 1. rade o jej irelevantnosti z pohľadu naplnenia väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

11. Predmetom prieskumu ústavného súdu pri rozhodovaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľov bolo preto zodpovedanie otázky, či krajský súd po zrušení predchádzajúcich svojich uznesení a vrátení vecí ústavným súdom na nové konanie rešpektoval záväzný právny názor ústavného súdu formulovaný v jeho náleze z 27. februára 2022 a korigoval nedostatky uznesení krajského súdu, na ktoré ústavný súd v náleze z 27. februára 2022 poukázal.

12. Z obsahu odôvodnenia namietaných uznesení krajského súdu vyplýva, že k námietke sťažovateľov o nedostatku kvalifikovaného súhlasu s vedeným trestným stíhaním krajský súd uviedol, že obvinenie bolo sťažovateľom vznesené 2. júna 2021 a súhlas poškodeného bol orgánom činným v trestnom konaní daný ešte 28. mája 2021. Konajúci súd dôvodil, že v čase rozhodovania o sťažnosti sťažovateľov bolo zrejmé, že obchodná spoločnosť M-DOBAL, s. r. o., bola na základe rozhodnutia jediného spoločníka (sťažovateľa v 1. rade) zrušená bez likvidácie jej zlúčením so spoločnosťou SG GRESA, s. r. o., 24. novembra 2016. Ďalej krajský súd uviedol, že z výpisu z obchodného registra okresného súdu vyplýva, že obchodná spoločnosť DO-FERGI, s. r. o., mala od 22. mája 2019 dvoch spoločníkov, a to spoločnosť Sonder & Nobleman LLC a tiež sťažovateľa v 2. rade, pričom v čase rozhodovania krajského súdu bolo z listinných dôkazov, okrem už uvedených časových údajov, zrejmé, že prokurista spoločnosti Sonder & Nobleman LLC bol [REDAKOVANÉ], ktorý už 28. mája 2021 udelil súhlas na vedené trestné stíhanie, z čoho vyplýva, že bol súhlas s trestným stíhaním udelený zákonným spôsobom.

13. Ústavný súd v nadväznosti na v predchádzajúcom bode prezentovanú časť odôvodnenia namietaných uznesení krajského súdu zaujal v prvom rade postoj k námietke sťažovateľov o absencii kvalifikovaného súhlasu zo strany príslušného subjektu (poškodeného) s vedeným trestným stíhaním. Poukazuje na znenie dotknutej právnej úpravy, a to na § 211 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého pri taxatívne vymedzených tzv. návrhových trestných činoch (medzi ktoré patrí aj trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 a § 238) trestné stíhanie proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, stačí súhlas len jedného z nich. Ďalej poukazuje ústavný súd na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, podľa ktorej za určitých podmienok môže disponovať právom v zmysle § 211 ods. 1 Trestného poriadku aj poškodená právnická osoba (pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 To 124/2018 zo 14. februára 2019). V zmysle označenej rozhodovacej praxe konštrukcia súhlasu poškodeného pri poškodenej právnickej osobe je založená na tom, že ak bol trestný čin spáchaný výhradne ku škode obchodnej spoločnosti alebo družstva a ten, proti ktorému je alebo má byť vedené trestné stíhanie, je v dobe rozhodovania vo vzťahu k všetkým spoločníkom (konateľom), komanditistom, komplementárom, akcionárom osobou, voči ktorej by títo spoločníci (konatelia), komplementári, komanditisti a akcionári mali právo ako svedkovia odoprieť výpoveď, mohli by tieto osoby udeľovať súhlas k trestnému stíhaniu. Rozhodovacia prax súčasne zdôrazňuje, že pomer poškodeného a toho, voči ktorému má poškodený právo dať alebo nedať súhlas s trestným stíhaním, musí existovať v čase, keď sa trestné stíhanie vedie, resp. má viesť, a nie v čase, keď bol trestný čin spáchaný. Z výpisu z Obchodného registra okresného súdu jasne vyplýva, že od 22. mája 2019 je jediným spoločníkom v poškodenej obchodnej spoločnosti DO-FERGI, s. r. o., spoločnosť Sonder & Nobleman LLC, pričom jej prokurista [REDAKOVANÉ], ktorý síce 28. mája 2021 udelil súhlas na vedené trestné stíhanie, nie je osobou s kvalifikovaným pomerom voči sťažovateľom (sťažovatelia neuvádzajú, že by bol menovaný voči nim v takom pomere), ktorý je predpokladaný § 211 ods. 1 Trestného poriadku, teda blízkou osobou definovanou § 130 Trestného poriadku, a teda jeho súhlas k vedeniu trestného stíhania nebol vôbec potrebný. Pokiaľ ide o druhú poškodenú obchodnú spoločnosť M-DOBAL, s. r. o., z výpisu z Obchodného registra okresného súdu jasne vyplýva, že rozhodnutím z 24. novembra 2016 došlo k zrušeniu tejto spoločnosti bez likvidácie jej zlúčením so spoločnosťou SG GRESA, s. r. o. V zmysle ustálenej praxe (pozri napríklad Ružička, M. a kol. Poškodený a adhézne konanie v Českej republike. 1. Vydanie. Praha : C. H. Beck, 2007, s. 545 a nasl.) právo podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku nie je možné previesť na právneho nástupcu poškodeného, keďže súhlas poškodeného nijako nesúvisí s uplatňovaním nároku na náhradu škody (ktorý v zmysle § 48 ods. 4 Trestného poriadku na právneho nástupcu poškodeného prechádza). Z uvedeného je zjavné, že v čase vedenia trestného stíhania, resp. vznesenia obvinenia sťažovateľom, nemohol existovať, a teda neexistoval, pokiaľ ide o poškodenú spoločnosť M-DOBAL, s. r. o., subjekt, ktorý by disponoval právom v zmysle § 211 ods. 1 Trestného poriadku, a teda žiaden súhlas k trestnému stíhaniu sťažovateľov, pokiaľ ide o označenú obchodnú spoločnosť, nebolo potrebné udeľovať. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľov o nezákonnosti vedeného trestného stíhania pre absenciu udelenia súhlasu s vedením trestného stíhania zo strany oprávneného subjektu ako zjavne neopodstatnená.

14. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu č. 1 obsahuje argumentáciu, v ktorej krajský súd v rámci prezentácie konkrétnych skutočností, resp. dôkazov odôvodňujúcich kolúznú väzbu sťažovateľa v 1. rade uviedol, že za také považuje konajúci súd jednak výpoveď špecifikovanej svedkyne, ako aj obsah utajovaných príloh príslušného spisového materiálu. Podľa výpovede dotknutej svedkyne jej mal dať sťažovateľ v 1. rade pokyn, v zmysle ktorého svedkyňa pri odovzdávaní účtovníctva vymazala všetky údaje z počítača. Tento postup sťažovateľa v 1. rade považoval krajský súd za relevantnú skutočnosť podporujúcu dôvodnú obavu z možných kolúzných aktivít sťažovateľa v 1. rade. V uvedenom smere krajský súd ďalej dôvodil, že má navyše prostredníctvom obsahu utajovaných príloh spisového materiálu za preukázané konkrétne skutočnosti dokumentujúce aktivity sťažovateľa v 1. rade smerujúce k mareniu objasňovania skutočností dôležitých pre trestné konanie, predovšetkým ide o obsah komunikácie oboch sťažovateľov, ako aj komunikácie so zainteresovanými svedkami stíhanej trestnej činnosti. Tieto aktivity majú podľa vyjadrenia krajského súdu preukazovať, že mal mať sťažovateľ v 1. rade vedomosť o vlastnej nelegálnej činnosti, ktorú sa mal snažiť utajiť a vydávať dotknuté finančné transakcie za legálne. Sťažovateľ v rámci svojej obrany vo vzťahu k výpovedi špecifikovanej svedkyne argumentoval, že jeho povinnosťou pri ukončení činnosti konateľa bolo nedisponovať akýmikoľvek výstupmi týkajúcimi sa zanikajúcej spoločnosti, jeho povinnosť by bola porušená v prípade, ak by ďalej uchovával vedené účtovné dokumenty a údaje. Krajský súd túto obranu sťažovateľa hodnotil v kontexte dosiaľ získaných dôkazov ako nedôveryhodnú, produkovanú s motívom zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

15. Ústavný súd je toho názoru, že opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa v 1. rade obavu z možných kolúzných aktivít ponúknutý v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu č. 1 je dostatočne výpovedný a presvedčivý a poskytuje tak dostatočnú oporu pre ustálenie dôvodu väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia totiž poukázal na dôkazný materiál, ktorý má dokumentovať správanie sťažovateľa v 1. rade vykazujúce jeho praktiky maskovania nelegálnych aktivít. Argumentáciu krajského súdu, ktorý kvalifikoval už prezentovanú obranu sťažovateľa ako nedôveryhodnú, nie je možné *a priori* hodnotiť ako nelogickú. Tvrdenia sťažovateľa v 1. rade, že jeho pokyn adresovaný špecifikovanej svedkyňi odovzdať účtovnú dokumentáciu a vymazať údaje uchované v elektronickej podobe zodpovedali jeho zákonnej povinnosti ďalej nedisponovať akýmikoľvek účtovnými záznamami vzhľadom na zánik dotknutej spoločnosti a jeho konateľskej funkcie, nie sú totiž v súlade s relevantnou právnou úpravou. Z § 35 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov totiž vyplýva povinnosť archivácie účtovných záznamov účtovnou jednotkou (obchodnou spoločnosťou), a to aj v prípade jej zániku. Inými slovami, sťažovateľ v 1. rade v súvislosti so zánikom obchodnej spoločnosti (zlúčením s inou obchodnou spoločnosťou) a s tým súvisiacim zánikom konateľskej funkcie nemal zákonnú povinnosť „ďalej nedisponovať účtovnými záznamami“, práve naopak, bolo jeho zákonnou povinnosťou tieto účtovné záznamy archivovať zákonom určeným spôsobom po zákonom určenú dobu, prípadne zabezpečiť ich archiváciu právnym nástupcom zaniknutej obchodnej spoločnosti.

16. Vzhľadom na všetky uvedené predchádzajúce čiastkové závery hodnotí ústavný súd odôvodnenie namietaných uznesení krajského súdu ako náležité a dostatočne logické, neodporujúce

obsahu a zmyslu aplikovanej právnej úpravy, a teda v konečnom dôsledku korigujúce nedostatky, ktoré mu boli v náleze z 27. februára 2022 ústavným súdom vytknuté.

17. Namietané uznesenia krajského súdu sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejavia ako nezdôvodnené, a teda svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd uviedol vo svojich rozhodnutiach dostatočne konkrétne a náležité dôvody, prostredníctvom ktorých sťažovateľom vysvetlil regulárnosť postupu v prvotnom štádiu obmedzenia ich osobnej slobody.

18. Vychádzajúc z prezentovaných čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

19. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu